

Časopis banskobystrických
bohoslovcov

ROČNÍK XXVI. | 2/2017

svedectvo

Absolventi

opýtajte sa

Aký program majú
seminaristi?

úvaha

Nesúdme človeka podľa
Kombajnu

leto

Duchovné povzbudenie
od otca biskupa

Nádej je tým,
čo otvára
veriaceho človeka
pre Božie prekvapenia.

- pápež František

OBSAH

Úvodník	03	20	Proste a dostanete!
Seminárny reportér	04	24	Pozvánka na miništrantský tábor
Absolventi	06	26	Chatrč
Duchovné povzbudenie od otca biskupa	10	28	Letné udalosti
Nesúdme človeka podľa Kombajnu	14	30	Blahoslavenstvá pre tých, ktorí majú radi humor
Opýtajte sa	17	31	Karikatúra

XAVER časopis bohoslovcov Banskobystrickej diecézy · ročník: XXVI. · číslo: 2/2017
vychádza ako občasník · rozširuje sa svojpomocne · šéfredaktor Matej Izrael
technické a grafické spracovanie Michal Šutka, Martin Ščúry, Roman Kľaška · teologický
poradca ThLic. Ján Viglaš · jazyková korektúra Mgr. Erika Brezánska · foto v časopise je
zo seminárneho archívu, alebo internetu

adresa redakcie
Kňazský seminár
sv. Františka Xaverského
Banská 28
976 32 Badín, Slovakia

cirkevné schválenie
Biskupstvo Banská
Bystrica, č. 1377/98
tlač: NIKARA, Krupina
ISSN 1335-2628

web: www.xaver.sk
tel: +421 48 418 26 02
e-mail: redakcia@xaver.sk
bankové spojenie časopisu
IBAN: SK58 8360 5207
0042 0527 6308

ROMAN KĽAŠKA
grafik

ZDENKO BARTOŠ
redaktor

JOZEF MIKULÁŠ
redaktor

MATEJ IZRAEL
šéfredaktor

MARTIN ŠČÚRY
distribútor

JURAJ KISS
redaktor

MICHAL BARNIAK
redaktor

FILIP GULAI
redaktor

MICHAL ŠUTKA
grafik

Úvodník

Marián Juhaniak | kaplán
Banská Bystrica-mesto

Myslím, že každý z nás by rád privítal čo najlepšie počasie počas všetkých svojich prázdninových aktivít, a tak, ako takmer všetci žiaci a študenti túžobne očakávajú dni voľna bez školských povinností, sú v očakávaní určite aj bohoslovci, ktorí sa v tomto čase rozprchnu zo seminára do svojich domovov.

Avšak nie každé „voľno“ je až také atraktívne, ako by sme si mohli myslieť. Či už sú to povinnosti vo farnosti, brigády a rôzne praxe, povinné návštevy a podobne. No predsa pri myšlienke na leto si predstavíme skôr tie chvíle na dovolenke, stretnutia s kamarátmi po dlhšom čase, vstávanie bez budíka,

dlhé slnečné večery a hlavne to, že aspoň na pár dní môžeme zahodiť za hlavu všetky svoje starosti, len tak ležosiť a načerpať nové sily.

A to je veľmi dôležité, aby sme počas dní voľna nabrali nový dych, rozšírili svoje obzory, či už návštevou nových krajín alebo čítaním kníh, ku ktorým sa cez rok nedostaneme, chvíľami strávenými s blízkymi a zvlášť stretnutiami so samotným Pánom, pretože prázdniny by vonkoncom nemali byť prázdne ohľadom vzťahu s Bohom! Nech nám teda všetky tie pekné dni leta poslúžia na to, aby sme sa do škôl a práce vrátili plní nového elánu a sily Božieho Ducha...

27. apríl

Pri príležitosti 100. výročia zjavení vo Fatime sa u nás konala medzinárodná vedecká konferencia zameraná na históriu, posolstvo a aktuálnosť fatimských zjavení. Konferenciu organizoval prof. Anton Adam a otvoril ju otec biskup Marián Chovanec. Okrem nich vystúpili ďalší teológovia nielen zo Slovenska, ale aj z Poľska. Z ich úst zazneli mnohé zaujímavé príspevky, ktoré priviedli poslucháčov k hlbšiemu zamysleniu sa nad významom Fatimy aj pre dnešný svet.

7. máj

V Nedeľu Dobrého pastiera sme rozdelení do štyroch skupín navštívili štyri farnosti Banskobystrickej diecézy – Prievidzu-Zapotôčky, Brusno, Podkonice a Uľanku. Tam sme spolu s veriacimi slávnosťom omše, počas ktorých sa ľuďom prihovoriť v homíliách naši predstavení a my sme im priblížili niečo z nášho seminárneho života. Všade sme boli vrelo prijatí a odchádzali sme štedro obdarovaní mnohými darmi, za čo patrí všetkým ľuďom úprimné „Pán Boh, zaplať!“

13. máj

Presne 100 rokov od prvého zjavenia vo Fatime – v tento deň sme sa spolu s pútnikmi zblízka i zďaleka zišli na Raticovom vrchu, aby sme sa spoločne pomodlili ruženec a slávili svätú omšu, keďže sa tu nachádza kostol zasvätený Panne Márii Fatimskej. Svätú omšu celebroid generálny vikár Branislav Koppal. Po nej nasledovalo agapé organizované menšími bratmi kapucínmi. Pre pútnikov bol pripravený aj kultúrny program, v rámci ktorého vystúpili nielen domáci, ale aj zahraniční hostia.

16. - 18. máj

Študenti základných a stredných škôl sa stretli v našom seminári, aby si zmerali sily v celoslovenskom kole biblickej olympiády. Povzbudiť ich prišli aj otec vikár Branislav Koppal a otec biskup Marián Chovanec, ktorí celebroidali sväté omše v utorok, resp. v stredu večer. Víťazmi v jednotlivých kategóriách sa stali: I. kategória (ZŠ) – ZŠ sv. Dominika Savia, Zvolen (Banskobystrická diecéza), II. kategória (SŠ) – Gymnázium sv. Edity Steinovej, Košice (Košická arcidiecéza).

Absolventi

Zdalo by sa, že ešte len nedávno vstúpili do seminára ako prváci, no dnes sú už najstarší. Reč je o našich absolventoch, ktorých sme sa stihli pred ich odchodom opýtať ešte zopár otázok.

DOMINIK SŇAHNIČAN

Môžeš sa v skratke predstaviť našim čitateľom?

Volám sa Dominik Sňahničan, narodil som sa v Martine a v súčasnosti bývam v Sučanoch v Žilinskej diecéze. Mám mladšiu sestru. Pochádzam z bežnej veriacej katolíckej rodiny.

Vedel by si opísať najdôležitejšie okamihy svojho povolania?

Myslím, že moje povolanie sa začalo vtedy, keď ma asi 5- až 6-ročného zavolať u nás v Martine kostolník pred omšou, aby som prišiel do sakristie a začal som miništrovať. Už

na základnej škole vo mne začala klíčiť myšlienka stať sa zasväteným. Byť diecéznym kňazom alebo rehoľníkom-misionárom? Myšlienku na kňazstvo upevnilo stretnutie s otcom biskupom Rudolfom Balážom, ktorý po sviatosti birmovania povzbudil miništrantov k otvorenosti srdca pre duchovné povolanie.

Myšlienky ohľadom môjho povolania som nezakopal ani na gymnáziu, ba priam naopak. Uvažoval som nad tým omnoho častejšie, až som nakoniec svoj život daroval Bohu.

Po tomto som bol rozhodnutý podať si prihlášku do seminára. Samozrejme toto rozhodnutie sa neobišlo bez ťažkostí, no Boh ma sprevádzal a viedol, tak všetko bolo ľahšie. A tak som s Božou pomocou v roku 2011 nastúpil do seminára a som tu dodnes.

Ktoré situácie počas tvojho pobytu v seminári boli pre teba najťažšie, ktoré ťa najviac obohatili či potešili?

Veľmi ťažké bolo pre mňa hľadať Božiu vôľu a hlavne vtedy, keď sa absolútne nezhodovala s mojou vôľou a predstavou. Toto hľadanie

sa však nedá budovať inak ako len osobnou modlitbou. Práve nájsť si čas na osobný rozhovor s Pánom mi občas robilo aj problém. Ešte aj teraz mám čo doháňať... :) Najviac ma vždy dokázali obohatiť duchovné obnovy a duchovné cvičenia. Veľmi rád som bol s ľuďmi (mládežnícke sv. omše, Kvetný víkend, výjazdy v Nedeľu Dobrého pastiera...). Veľmi pekné bolo aj vzájomné obdarovanie sa darčekom počas seminárnej štedrej večere. Takisto budem rád spomínať na „ťahanie“ si človeka, za ktorého sa mám celý rok modliť.

Život v seminári nie je jednoduchý, kto ti bol oporou v ťažkých chvíľach?

Boh, spovedník, kamaráti :)

Keby si mal opäť možnosť rozhodnúť sa pre seminár, urobil by si to?

Urobil by som to znova, ale nie hneď po strednej škole.

Čo by si chcel odkázať ľuďom, ktorí v sebe cítia povolanie nasledovať Krista (buď ako kňazi alebo rehoľníci)?

Nebojte sa urobiť tento krok. Boh vás povedie tam, kde je vaše miesto. Len sa mu otvorte. A hlavne, počúvajte tichý Pánov hlas a rady duchovného vodcu.

PATRIK ŠPÁNIK

1. Môžeš sa v skratke predstaviť našim čitateľom?

Volám sa Patrik Špánik. Mám 24 rokov. Bývam v Sebechleboch spolu s rodičmi, bratom a starými rodičmi. Som bohoslovcem šiesteho ročníka a pomaly, ale isto, sa blížim k „seminárnemu finále.“ Azda najviac sa teším na diakonskú vysviacku, ktorú prijmem 10. júna 2017.

2. Vedel by si opísať najdôležitejšie okamihy svojho povolania?

Keď som mal 17 rokov, ležal som vo zvolenskej nemocnici s podozrením na pruh. Čítal som časopis pre mladých *Aha!*. Jedna redaktorka sa v ňom prihovárala mladým v tom zmysle, že sa bojí o povolanie všetkých mladých. Toto ma veľmi

oslovilo. Už tu som začal reálne premýšľať nad zasvätením sa Bohu v kňazstve.

Druhým okamihom, na ktorý si veľmi živo pamätám a doteraz naň spomínam, bolo vnútorné pozvanie ku kňazstvu počas jednej svätej omše u nás vo farnosti. Po svätom prijímaní, ako som prechádzal popred svätostánok, som pocítil vnútorný pokoj, radosť a oslovenie od Pána: „Neboj sa a nasleduj ma.“

3. Ktoré situácie počas tvojho pobytu v seminári boli pre teba najťažšie, ktoré ťa najviac obohatili či potešili?

Najťažšie mi bolo vtedy, keď som mal pocit, akoby sa Boh odo mňa na nejaký čas vzdialil. Boli to chvíle temnoty mojej duše. Ale práve v tých najťažších chvíľach bol Boh stále blízko, dokonca možno ešte bližšie. A to, že je stále pri mne, mi

dal najviac pocítiť skrze ľudí vôkol. Bol to v prvom rade Boh, ktorý ma dvíhal, moja milovaná nebeská Matka, no a samozrejme naši vynikajúci a obetaví otcovia špirituáli :). Taktiež nechcem zabudnúť na svoju rodinu, ktorá stála vždy pri mne, aj v ťažkých chvíľach.

4. Na čo sa v pastorácií tešíš najviac a na čo najmenej?

Najviac sa teším na vysluhovanie sviatostí, najmä krstu, a najmenej možno na ten zhon, keď bude toho naraz veľa.

5. Keby si mal opäť možnosť rozhodnúť sa pre seminár, urobil by si to?

Určite áno, lebo tu som si utvrdil povolanie v nasledovaní Pána.

6. Čo by si chcel odkázať ľuďom, ktorí v sebe cítia povolanie nasledovať Krista (buď ako kňazi alebo rehoľníci)?

Všetkých úprimne povzbudzujem k tomuto kroku. Aj keď prídu pochybnosti, nech sa nedajú odradiť. S Ním sa to určite oplatí.

Milí čitatelia prázdninového čísla časopisu Xaver, srdečne vás všetkých pozdravujem.

Istý bohatý človek mal jednu veľkú rezidenciu postavenú na brehu malebného jazera. A neraz tam trávil čas tak, že lovil ryby z jazera. Po dlhšom čase si všimol, že každý deň na to isté miesto prichádza loviť ryby chudák, miestny chudobný sused. Ten býval v starej chatrči, ktorá nemala žiaden komfort. Chudák lovil pomocou obyčajnej palice a kúska šnúry; nemal žiadne kvalitné vybavenie, ktoré by sa mohlo čo len zďaleka podobať rybárskej výbave boháča. Chudák sedel na brehu zväčša hodinu – dve, a keď chytil dve ryby, vrátil sa domov.

Tak to trvalo roky. Potom boháč z akejsi veľkodušnej márnomyseľnosti oslovil chudáka: „Roky sedávame pri tej istej vode a lovíme ryby – mohol by som sa vás na niečo spýtať?“ „Áno.“ „Všimol som si, že ste šikovný rybár a že denne ulovíte dve ryby, a potom sa vraciate domov. Nechápem, prečo tu nezostanete dlhšie?“ „Dve ryby denne mi stačia k ostatnému pokrmu.“ „Ale, keby ste tu denne zostali dlhšie, chytili by ste ďalšie ryby a mohli by ste ich predat. Zarobili by ste si a mohli by ste si kúpiť lepšiu udicu; tak by ste nachytali zas viac rýb. Nakoniec by ste si mohli kúpiť aj loďku. Potom, loviac čoraz viac rýb, mohli by ste si prenajať ďalšiu loď a zamestnať ďalších robotníkov – rybárov. Zakrátko by ste vy nemuseli loviť; mohli by ste si otvoriť veľký podnik a zarábať mnoho peňazí. Vtedy by ste mali veľa času a boli by ste spokojný a šťastný.“ Chudák si pozorne vypočul boháčovo poučenie. Potom sa úprimne zahľadel na boháča a povedal mu: „Pane, asi vás dobre nechápem, ale ja už teraz žijem tak, že mám čas a som spokojný a šťastný.“

Milí čitatelia, prečo toto píšem? Práve v čase dovoleniek a prázdnin, keď sme sami sebe „viac pánmi“, sa ukazuje, kde (a aké) hľadáme šťastie a pokoj. Vtedy, keď školský rozvrh či týždenný pracovný program nás denne nenúti ísť na tie isté miesta a k tým istým povinnostiam, ukáže sa, akí v skutočnosti sme.

Zamysleli sme sa niekedy nad tým, že spokojnosť so životom takým, aký od Pána Boha dostávame, je to najväčšie bohatstvo na svete? Pavol apoštol svojmu milovanému žiakovi, biskupovi Timotejovi, napísal: „A nábožnosť so spokojnosťou je naozaj veľkým ziskom. Veď nič sme si na svet nepriniesli a nič si ani nemôžeme odniesť. Uspokojíme sa s tým, že máme čo jesť a čo si obliecť“ (1 Tim 6, 6-8).

Prečo by sme si mali myslieť, že krásne prázdniny budeme mať len vtedy, keď vycestujeme na kraj sveta, keď stihneme prejsť štyri

dovolenkové destinácie, keď budeme môcť minúť čo najviac peňazí a keď zažijeme nejaké neobyčajne riskantné dobrodružstvo? Nie, tak to nemusí byť.

Kresťanstvo nie je o „naháňaní sa“ za pozemskými dobrami; avšak nie je ani o životnom neporiadku. Keď Pavol písal Timotejovi, nemal v úmysle podporiť ľudskú lenivosť a ľahostajnosť. Kresťania sú predsa povinní rozvíjať všetky talenty, ktoré im Pán Boh dal; ale podľa Božieho poriadku. Šiesta kapitola Pavlovho listu, z ktorého sú aj spomenuté verše, obsahuje tzv. „spoločenské úpravy“. Pavol prostredníctvom listu varuje kresťanov, aby neprepadli duchu tohto

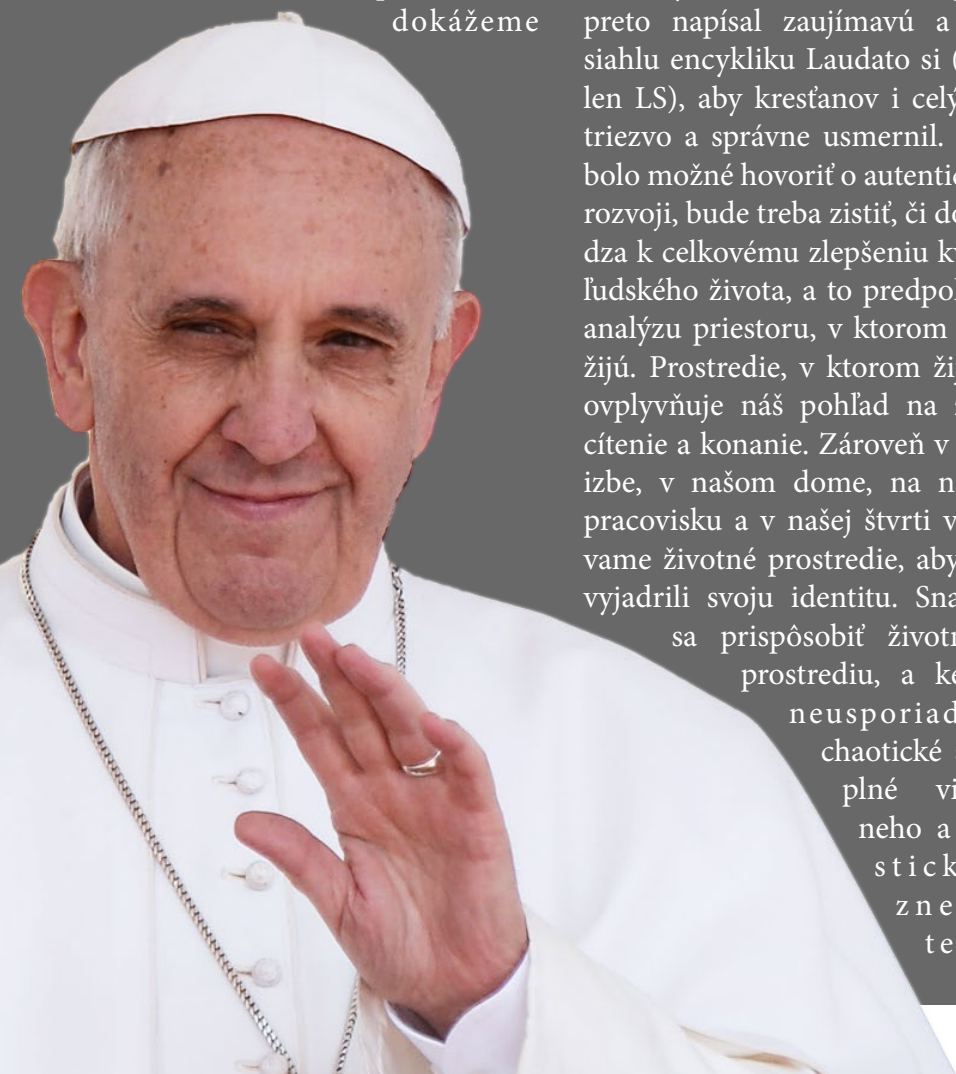
sveta – najmä láske k peniazom. Pavol vedel z ľudskej skúsenosti – a najmä z božskej inšpirácie – že peniaze, po ktorých toľkí nemierne pachtia, oslabujú vieru ľudí a spôsobujú vo svete veľa bolesti.

Dnes o tejto bolesti „z lásky k peniazom“ vieme oveľa viac, ako vedeli ľudia pred sto rokmi. Veda a technika tak pokročili, že dokážeme

vyrábať obrovskú nadprodukcii (viac tovarov, ako potrebujeme). Dôsledkom tej „lásky k peniazom“, alebo inak povedané „neekologické správanie“, začalo ohrozovať dokonca aj život na našej planéte – život početných rastlín, mnohých zvierat i ľudí v niektorých regiónoch.

Svätý Otec František práve preto napísal zaujímavú a rozsiahlu encykliku Laudato si (ďalej len LS), aby kresťanov i celý svet triežvo a správne usmernil. „Aby bolo možné hovoriť o autentickom rozvoji, bude treba zistiť, či dochádza k celkovému zlepšeniu kvality ľudského života, a to predpokladá analýzu priestoru, v ktorom ľudia žijú. Prostredie, v ktorom žijeme, ovplyvňuje náš pohľad na život, cítenie a konanie. Zároveň v našej izbe, v našom dome, na našom pracovisku a v našej štvrti využívame životné prostredie, aby sme vyjadrili svoju identitu. Snažíme

sa prispôbiť životnému prostrediu, a keď je neusporiadané, chaotické alebo plné vizuálneho a akustického znečistenia,

potom sú naše snahy o vytváranie celostnej a šľastnej identity v dôsledku nadbytku stimulov vystavené skúške“ (LS 147).

Potom Svätý Otec zdôraznil, že empirické vedy nikdy úplne nevysvetlia život, vnútornú podstatu všetkých stvorení a celok reality – a teda neurobia človeka

tí konzumácie rozptyľuje srdce a bráni doceňovať každú vec a každý okamih. Naopak, vyrovnané prežívanie každej a akokoľvek nepatrnej reality nám otvára oveľa viac možností chápať svet a osobne sa realizovať (porov. LS 222). A zvlášť toto dovoľuje, aby ľudia v opravdivom pokoji trávili svoje voľné dni – prázdniny a dovolenky.

Treba vyzvať veriacich, aby boli vo svojej viere dôslední a neprotirečili jej svojimi skutkami, aby sa nanovo otvorili Božej milosti a čerpali z hĺbky svojho presvedčenia o láske, spravodlivosti a pokoji (porov. Laudato si 200).

šťastným. Náboženstvo, najmä kresťanstvo, vykladá zmysel vecí pre všetky doby a má motivačný materiál, ktorý otvára stále nové obzory (porov. LS 199). Treba vyzvať veriacich, aby boli vo svojej viere dôslední a neprotirečili jej svojimi skutkami, aby sa nanovo otvorili Božej milosti a čerpali z hĺbky svojho presvedčenia o láske, spravodlivosti a pokoji (porov. LS 200).

Iba kresťanská spiritualita ponúka alternatívne chápanie kvality života a šťastia. Ide najmä o presvedčenie, že „menej je viac“. Veď neustále hromadenie možnos-

Snažme sa teda, milí čitatelia, keď sme počas voľných dní viac spojení s prírodou, lepšie poznávať kresťanské princípy šťastia a pokoja – t. j. striedmosť; ostaňme verní kresťanskému pokladu múdrosti, ktorý by sme mali strážiť – t. j. svätosť; pestujme etické a duchovné dedičstvo našej krajiny i celej zeme – t. j. čínorodé kresťanstvo. Kiež by sa nám to tieto prázdniny úspešne podarilo!

*Zo srdca vás všetkých žehná
Mons. Marián Chovanec*

**NESÚĎME
ČLOVEKA
PODĽA
KOMBAJNU**

My ľudia si často tvoríme mienku o niekom na základe prvého dojmu. Pozeráme, čo má daná osoba na sebe, ako sa správa, vnímame reč tela a pod. A práve to sa mnohokrát stáva naším kameňom úrazu, lebo keď si už o niekom spravíme mienku, dáme mu s ňou aj akúsi imaginárnu nálepku, na ktorej stojí: „ty ma už ničím nemôžeš prekvapiť“ alebo „od teba už nič nové nemôžem očakávať“. A práve toto býva niekedy príčinou nedorozumení/ťažkostí aj u nás veriacich. Takýmto zmýšľaním totiž strácame pohľad, k akému nás Boh pozýva. Boh nás totiž učí „ísť do hĺbky“, vidieť viac, ako je možné na prvý pohľad. A práve v duchu „vidieť viac, ako je možné na prvý pohľad“ by som sa s vami chcel podeliť o jeden zážitok z môjho detstva.

Bol som v ôsmej triede a keď sa školský rok skončil, prázdninoval som u babky na dedine v Pečeniciach. Leto bolo slnečné, horúce a žatva na okolitých poliach v plnom prúde. Samozrejme tam, kde boli kombajny, nesmeli chýbať ani nadšené deti, ktoré sa chceli aspoň na chvíľu pokochať, alebo pri šťastí aj povozit'. Keďže dedinka, kde bývala babka, je obklopená poľami, o kombajny nebola núdza. Moja príhoda sa začala v deň, keď som išiel bicyklom po úzkej trávinatej cestičke deliacej vodnú hrádzu a pole. Na poli bola žatva a niekoľko kombajnov. Keďže na vozenie to v ten deň nevyzeralo, tak som sa iba chvíľu kochal a napokon som sa rozhodol

odišť. Všetko šlo pekne plynulo, lenže na konci cestičky nastala zrada v podobe vysokej žihľavy a pre moje nohavice to bola síce výzva, no „zo slušnosti“ som ju odmietol. Keďže všade naokolo bolo husté a vysoké krovie, rozhodol som sa pre variant B, ktorý spočíval v tom, že o kúsok vyššie sa dalo prejsť cez malý briežok. Jediný háčik bol, že som musel prejsť po poli, a tak riskovať menšiu kritiku od družstevníkov. Chvíľu som pozoroval situáciu na poli a hoci jeden z kombajnov bol už pomerne blízko briežka, rozhodol som sa, že to risknem. Vybral som sa cez pole a pedáloval som, čo mi nohy stačili. Všetko šlo veľmi dobre, pokiaľ som neprišiel k onému briežku, za ktorým už

bola asfaltová cesta. A práve vtedy nastal problém. Bicykel ma zradil. Nie a nie ho vytlačiť cez briežok. Tlačil som ostošeť, no bicykel nie a nie pohnúť. Bicykel sa vzpiera, kombajn sa približoval a adrenalín v krvi mi prudko stúpal. Keď to už so mnou vyzeralo bledo, začul som zvuk, pri ktorom mi stuhlo

bec nečakal. Ako som tam stál v napätí, chlap pribehol ku mne, zobral mi bicykel a vytlačil ho briežkom na asfaltku. Tam ho položil a utekal späť ku kombajnu a dokonca vyzeral veľmi nadšený z toho, že mi pomohol. Nestihol som ho ani pozdraviť, či ani len poďakovať. Trvalo mi hodnú chvíľu, kým som

” *Nesúďte, aby ste neboli súdení. Lebo ako budete súdiť vy, tak budú súdiť aj vás, a akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám.* “

(Matúš 7, 1-2)

celé telo. Jeden z kombajnov, ktorý bol pri mne najbližšie, zastal, dvere sa prudko otvorili a z kabíny vyskočil chlap, ktorý vyzeral ako z nejakého väzenského filmu. Bol zdatnej postavy, mal vyholenú hlavu, čierne tielko, prísny pohľad a bežal rovno ku mne. Vyzeralo to, že bude nielen hubová polievka, ale ešte aj poriadny výprask. Avšak stalo sa niečo, čo som vô-

pochoopil a spracoval, čo sa vlastne stalo. No viem isto, že v ten deň mi Boh dal cennú lekciu, že je dôležité, aby sme nikdy nikoho neodpísali po prvom stretnutí a aby sme v iných neprestali vidieť Krista a hľadať v nich dobro. Pretože zdanie často klame...

Michal Barniak, 5. ročník

VY SA PÝTATE, MY ODPOVEDÁME

AKÝ PROGRAM MAJÚ SEMINARISTI?
NENUDIA SA V SEMINÁRI?

VIAC SA DOZVIETE NA
NASLEDUJÚCICH STRANÁCH

Tak ako všade, aj u nás musia byť pravidlá, ktoré je potrebné dodržiavať (teda snažíme sa) a nejaký ten časový harmonogram (aby sme vedeli, kam budeme meškať). Ako to vlastne u nás vyzerá a prečo je to tak? Je potrebné si uvedomiť, že ako budúci kňazi podliehame duchovnej a aj intelektuálnej formácii (derieme lavice). Samozrejme, každý systém musí byť správne vyvážený, aby mohol správne fungovať, a tak je nesmierne dôležité mať aj voľný čas (ktorého je niekedy menej, ako by sme si želali).

Ako príklad bežného dňa by som vybral pondelok. Je to azda najmenej obľúbený deň u nás, ale aj vo svete.

Je po víkende a ranné vstávanie prostredníctvom nášho vnútorného rozhlasu nie je vždy najprijemnejšie. Je presne 5.30, keď 'budíčkar' zapne pesničku na zobúdzanie. Po rannej hygiene sa presúvame do seminárneho kostola (niektorí ešte v polospánku, iní behom), aby sme mohli o 6.00 začať svätú omšu (slávenie liturgie) spolu s rannými chválami. Po skončení máme polhodinové rozjímanie (niekto to občas aj prespí), modlitbu Anjel Pána / Raduj sa nebies kráľovná a konečne vytúžené raňajky, keď môžeme svoje škvŕkajúce bruchá naplniť. Po raňajkách máme ešte chvíľu času na úpravu izieb, kávičku či čaj, niekto si stihne aj zdriemnuť a 8.00 sa začína vyučovanie. Každý ročník má vlastný rozvrh. Po skončení piatej vyučovacej hodiny o 12.25 utekáme opäť do seminárneho kostola, kde máme o 12.30 poludňajšie spytovanie svedomia a krátku modlitbu za jednotlivé farnosti našej diecézy (vždy sa modlíme za inú farnosť našej diecézy, na žiadnu nezabudneme). Konečne 12.45 a čas obeda.

Popoludní, ak nie je vyučovanie, máme voľný čas a vychádzky (vychádzky platia len v obci Badín, pre iné miesta je potrebné povolenie od otca prefekta, ktorý má na starosti seminár, a teda aj nás). Takže každý ide svojou cestou – za relaxom, oddychom, spánkom, prechádzkou či športom. O 15.00 sa dobrovoľne spoločne modlíme Korunku Božieho milosrdenstva. Aj keď Rok milosrdenstva sa už skončil, je nesmierne dôležité utiekať sa k Božiemu milosrdenstvu. Po Korunke máme štúdium do 17.30. Od 17.45 sa nám začína adorácia (povinná je od 18.10 kvôli spoločnej modlitbe vešpier) a po nej o 18.30 trochu posilnenia – večera. Po večeri je osobné voľno a o 20.30 skriptúra (čítanie Svätého písma, a to spoločné pre 1. a 2. ročník, ostatní to majú súkromne). O 20.45 sa stretávame opäť v seminárnom kostole na večerný duchovný program pred spaním. Tam nám jeden z otcov špirituálov zvestuje duchovné myšlienky, ktoré ho osvetia po prečítaní liturgických čítaní na nasledujúci deň. Nie vždy to je len z evanjelia, občas príde aj nejaká špecialitka ako obrazová meditácia alebo motivačné duchovné video. Potom

nám dá tzv. punktá, čo sú body na rozjímanie na nasledujúce ráno. Nasleduje posledná modlitba dňa – kompletórium so spytovaním svedomia. Večierka sa začína o 21.30, po ktorej už platí silencium (latinsky silentium – mlčanie, ticho) až do rána nasledujúceho dňa, do modlitby pred raňajkami.

Nabudúce sa dozviete, aké funkcie a úlohy vykonávajú bohoslovci v seminári a v čom všetkom sa formujú. Je toho naozaj dosť a bude to zaujímavé čítanie...

Zdenko Bartoš, 2. ročník

Proste a dostanete!

” *Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvoria vám! Lebo každý, kto prosí, dostane, a kto hľadá, nájde, a kto klope, tomu otvoria. Alebo je medzi vami človek, čo by podal synovi kameň, keď ho prosí o chlieb? Alebo keby pýtal rybu, čo by mu dal hada? Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá váš Otec, ktorý je na nebesiach, dobré veci tým, čo ho prosia.* “

Matúš 7, 7 - 11

Denne sa prebúdzame do nového dňa s vedomím, čo nás dnes čaká, resp. čo bude treba urobiť. My, ako seminaristi, to máme v podstate stále rovnaké, to znamená, že sa držíme istého štandardu, ktorý vytvára seminárny poriadok, a tak povedzme si to rovno – osemdesiat percent svojho stráveného času poznáme už dopredu. Nevykoľajú nás až toľko vecí, ako to môže byť u ľudí, ktorí nie sú viazaní denným poriadkom. Tento náš seminárny stereotyp má určite svoje výhody; napr. viem, že si môžem dať každý deň poobedňajšieho šľofíka a dospať tak to, čo som nestihol v noci. Istou nevýhodou je skutočnosť, že práve výhody plynúce zo seminárneho stereotypu si akosi prestaneme vážiť, pretože ich dostávame akoby na podnose každý seminárny deň. Viacerí kňazi by vám zrejme vedeli povedať rôzne výhody seminárneho poriadku, ktoré si v čase svojej seminárnej formácie neuviedomovali tak, ako si ich uvedomujú teraz.

Drahí naši čitatelia, uviedol som len jeden príklad zo života, keď výhody, ktoré máme, berieme ako samozrejmosť. Podobných príkladov by sa dalo nájst

n e -
s p o -
č e t n é
m n o ť -
s t v o . Keď
s i s p o m e -
n i e m e , n a j m ä
m y n e s k ō r n a -
r o d e n í , n a p r í k l a d
n a č a s y , k eď s m e s i
n e m u s e l i p r ať , ž e h l íť
a s k l a d ať b i e l i z e ň , a l e
r o b i l i t o z a n á s r o d i č i a .
T á t o s a m o z r e j m o sť b o l a v
t ý c h č a s o c h p r e n á s n e u v e -
d o m e n á , d n e s t ú t o l á s k a v o sť
b e r i e m e a k o n i e č o , p o č o m
m o ť n o t ť ť i m e , a b y s a v r á t i l o .
V š e t k y m o ť n é p r í k l a d y , k t o r é b y
s a d a l i u v i e sť , b y s o m z j e d n o t i l v
j e d n e j z m o j i c h n a j o b l ť u b e n e j š i c h
m ý š l i e n o k o d a n g l i c k é h o s p i s o -
v a t e ľ a G . K . C h e s t e r t o n a : S v e t n i k -
d y n e z a h y n i e n a n e d o s t a t o k d i v o v ,
n a n a j v ý ť s n a n e d o s t a t o k ú d i v u .

Možno sa pýtate, kam týmito príkladmi a touto jednotiacou myšlienkou smerujem. Ako to predsa súvisí s evanjeliom, ktoré spomínam na začiatku článku?

Ježiš predsa hovorí o tom, aby sme kloпали a bude nám otvorené, aby sme prosili a bude nám dané. A práve tu sa približujem k bodu, o ktorom som chcel písať, hoc aj na konci tohto zamyslenia. Ak budeme brať všetko, čo máme ako samozrejmosť, hoc aj tú najmenšiu láskavosť, nedokážeme za ňu autenticky ďakovať a prosiť v modlitbe. Budeme možno vyslovovať slová vďaky alebo prosby, no tieto slová budú akousi prázdnu formulu, ktorá vychádza z rozumu, no nášho srdca sa ani nedotknú.

Iná myšlienka od Chestertona hovorí: Nie je riziko, keď sa na niekoho alebo na niečo pozrieme deväťdesiat deväťkrát. Do nebezpečenstva prichádzame, keď sa pozrieme tisíckrát na to isté, pretože vtedy sa môže stať, že danú vec uvidíme akoby po prvýkrát. A myslím, že práve do takéhoto nebezpečenstva sa nám oplatí ísť – vidieť veci vždy ako nové, akoby sme ich videli prvýkrát a uvedomili si nesamozrejmosť toho, čo máme, lebo až vtedy môžeme za niečo autenticky prosiť, a teda aj dostať to, o čo sme prosili. Amen

Roman Klaška, 4. ročník

Do redakcie sme dostali jednu básničku od Mateja Zelinu, žiaka základnej školy vo Vlkanovej. Po jej prečítaní sme sa rozhodli, že ho za jeho veľmi peknú básničku odmeníme a uverejníme ju. Radi by sme odmenili aj všetkých vás ostatných, ktorí píšete básničky. Stačí, ak nám ich pošlete do redakcie na adresu, ktorú môžete nájsť na vnúornej stránke obálky časopisu. My vám teraz ponúkame prechádzku prírodou s mladým básnikom.

Jarná báseň

V lese voda žblnkoce,
zároveň sa ligoce.
Malinami vonia celý les,
Cítim sa v ňom dobre dnes.
Akéže to máme kvety?
Ich vôňa po lese letí.
Hlávky majú žltučké,
V čajíku sú sladučké.
Slniečko les ohrieva,
Všetko živé prebúdza.

MINIŠTRANTSÝ TÁBOR

BOŽÍ HRDINOVIA

"RADOŠŤ V PÁNOVI
JE VAŠA SILA!" (NEH 8,10)

8 - 11 ROKOV =
16. - 22. 7. 2017

12 - 15 ROKOV =
23. - 29. 7. 2017

MARTIN GARAJ
0915 212 222,
MJARTAN22@GMAIL.COM

*A takto nám
bolo minule...*

odporúčame vám film

CHATRČ

Velkonočné obdobie je pre nás kresťanov obdobím, keď si pripomíname a slávime najdôležitejšie momenty a diela z dejín našej spásy. A v posledných rokoch sa pomaly, ale isto stáva tradíciou, že práve v tomto období majú v kinách premiéry filmy s kresťanskou tematikou. Inak to nebolo ani tento rok. Predstavil sa nám film natočený podľa amerického bestselleru s názvom Chatrč. Hlavnú postavu Macka Phillipsa si zahral Sam Worthington, známy z filmu Avatar.

Mack Phillips je na prvý pohľad bežný človek ako každý iný. Chodí do práce, býva v klasickom americkom dome, ako správny veriaci chodí v nedeľu do kostola a miluje svoju rodinu – manželku Nan a svoje deti Josha, Kate a najmladšiu Missy. Vieru nejako obzvlášť neprežíva najmä kvôli svojmu otcovi, ktorý bol radikálny veriaci, no predovšetkým opilec a často svoju manželku a syna (Macka) mlátil. Mackova žena Nan je však v prežívaní viery Mackovým presným opakom. Svoju vieru hlboko prežíva a Boha dokonca volá „Tato“. Jednoducho taká bežná, šťastná rodina. Všetko sa však jedného dňa zmení. Po tom ako Mack zoberie svoje deti na výlet, a po nehode na jazere, kde zachráni svojho syna, strieda jedna dráma ďalšiu. Mackova najmladšia dcérka Missy je nezvestná. Dôkazy naznačujú, že nebola prvá, a že ide o

obeť tzv. lienkového vraha. Stopy nakoniec dovedú FBI a Macka do spustnutej chatrče uprostred Oregonských lesov, ktoré prezrádzajú, že únosca dosiahol svoje a malú Missy usmrtil. Mackova rodina je zdrvená a prežíva otras, po ktorom sa ich životy radikálne zmenia. Mack bojuje sám so sebou. Smrť Missy si kladie za svoje osobné zlyhanie, jeho dcéra Kate sa uzatvára do seba a syn Josh potajme po nociach uteká z domu. Takto ich život pokračuje, až kým Mack jedného zimného rána neotvorí schránku, v ktorej nájde list s pozvaním, aby sa vrátil do „onej chatrče“, a aby toho nebolo málo, ako autor je uvedený „Tato (Boh)“. Napokon sa z hrozného žartu stáva stretnutie, ktoré zmení celý Mackov život, lebo práve to napokon Boh robí. A čo presne sa odohrá počas oného stretnutia v chatrči? Tak to sa dozviete z filmu alebo z knižky.

Michal Barniak, 5. ročník

EMfest

Emfest Team vás srdečne pozýva na festival mladých, ktorý sa každoročne koná na mariánskom pútnickom mieste v Starých Horách. Tento rok sa festival uskutoční v termíne od 7. – 9. 7. 2017. Jeho motom budú slová žalmistu Pomoc mi príde od Pána. Súčasťou programu budú sväté omše, adorácie, prednášky a mnoho iného. Všetci organizátori sa na vás určite veľmi tešia. Viac informácií o tejto akcii nájdete na stránke www.emfest.sk.

Festival umenia a krásy

Mladí z Diecézneho centra mládeže v Španej Doline vás pozývajú na Festival umenia a krásy s mottom: ... a naplnil som ho Božím duchom, zmyslom pre umenie, dôvtipom a zručnosťou... (Ex 31,3). Tento rok sa bude konať v termíne 30.6. - 2.7. 2017. Čakajú na vás kreatívne workshopy, tvorivé dielne, a to všetko v krásnom prostredí Španej Doliny. Aj prostredníctvom tejto akcie sa môžeš presvedčiť, že aj TY si darom, máš čo ponúknuť, a tým možno vniesť nový „šmrnc“ do umenia a do života iných ľudí. Viac informácií na www.dcmajak.sk

Festival umenia a krásy

30.6 - 2.7. 2017

Tajomstvo

Diecézne centrum mládeže vás pozýva aj na akciu s názvom Tajomstvo, ktorá sa uskutoční 25. – 27. augusta 2017 v Španej Doline. Táto malebná dedinka sa v čase Tajomstva stáva miestom, kam môžeš prísť so svojimi otázkami o vzťahoch, s priateľom či priateľkou, súrodencami alebo sám. Nájdeš tu odpovede aj na otázky o vzťahu k sebe samému. Súčasťou programu budú sväté omše, prednášky a mnoho iného. Viac informácií a možnosť zaregistrovať sa nájdeš na internetovej stránke www.dcmmajak.sk.

**Neviete, kam v lete?
My vám to povieme!**

Blahoslavenstrá pre tých, ktorí majú radi humor

Blahoslavení sú tí, ktorí sa dokážu
smiať na vlastných chybách,
pretože oni budú mať vždy
dostatok zábavy.

Blahoslavení sú tí, ktorí dokážu
rozoznať horu od krtinca, pretože
oni si ušetria mnoho namahy.

Blahoslavení ste, keď dokážete
mlčať a s láskou sa usmievať, aj
keď vám vzali slovo, profirečia
vám a šliapu vám na päty,
pretože vtedy je vaše srdce
preniknuté evanjeliom.

Blahoslavení sú tí, ktorí dokážu
mlčať a počúvať, pretože oni sa
naučia novým veciam.

Blahoslavení sú tí, ktorí sa neberú
príliš vážne, pretože oni budú
oceňovaní svojím okolím.

Blahoslavení sú tí, ktorí myslia
skôr, ako konajú, a modlia sa
pred tým, ako myslia, pretože oni
sa vyvarujú mnohých hlúpostí.

Karikatúra

Pripravili sme si pre vás ďalšiu karikatúru a vašou úlohou bude uhádnuť meno bohoslovca (člena redakčnej rady), ktorý je na nej vyobrazený.

Svoje odpovede posielajte poštou na: Redakcia časopisu Xaver, Kňazský seminár sv. Františka Xaverského, Banská 28, 976 32 Badín.

E-mailom na: redakcia@xaver.sk

Výherkyňou súťaže z minulého čísla sa stáva p. Mária Duchyňová z Partizánskeho, ktorej srdečne blahoželáme.

Ruža

Voniam ťa, Ruža
Krásna si, krásna
Voniam ťa hlasne
Spievaš mi zjasna
Sýtiš ma tichom
Kvet hlukom splasne
Krímiš ma, zhasnem
Slovo mi je cudzie
No tvoja reč v tichu
Potichu mi hudie
Stavia pevné chrámy
Čo hrôzou sa trasú
Z nehy tvojho hlasu
Kričíš tichom
A mlčíš slovom
Sebe chcem povedať zbohom
Vyplávať na šíre more
Žasnúť a vidieť tvoje zore
Zore rána
Si krajina nepoznaná
Ja som púšť
Ale ty žiariš
A to mi stačí
Obloha v mojom srdci sa mračí
Kým ju nerozbiješ ty

Patrik Hrmo